

Miquel **SÀMPER**

President del Consell de l'Advocacia Catalana

«El nostre objectiu és frenar la caiguda de drets socials»

El Consell de l'Advocacia Catalana, que representa els 14 col·legis d'advocats de Catalunya, i la Mesa del Tercer Sector Social de Catalunya, que aglutina gairebé 4.000 entitats socials, van firmar el mes de febrer passat un conveni de col·laboració per treballar conjuntament en la defensa dels drets de les persones que es troben en situació de vulnerabilitat o d'exclusió social. Els advocats catalans oferiran assessorament jurídic a persones necessitades. El president d'aquest col·lectiu, Miquel Sàmper, assegura que l'objectiu fonamental és frenar la desaparició de l'Estat del benestar i la pèrdua de drets.

JESÚS
G. ALBALAT

-iPer què s'ha firmat un conveni amb la Mesa del Tercer Sector?

-Havíem detectat que s'estaven produint involucions en drets socials que ja s'havien consolidat i als quals ara, per la falta de recursos públics, no es pot donar resposta. Com la vivenda, la renda mínima, la discapacitat, la dependència... Al veure que aquesta denúncia era comuna amb la que realitza el tercer sector, vam creure que podríem sumar forces. Els tenen una mostra directa del que passa realment en la societat, i nosaltres podem aportar tècnica jurídica en l'elaboració d'informes per influir en els poders públics o desplegar estratègies judicials perquè la gent a qui li retiren, per exemple, la dependència o ajudes per discapacitat, acudeixi als tribunals.

-iQuè faran els advocats?

-Nosaltres crearem una borsa d'advocats que puguin oferir aquest servei, i paral·lelament es consti-

DANNY CANALS

COMPROMÉS.
L'acord que ha firmat l'entitat representada per Sàmpser busca mantenir drets.

tuirà un comitè d'experts per fer els dictàmens. Encara no tenim dades per concretar quants lletrats faran falta.

-El servei serà gratuït?

-El servei serà gratuït, sempre que estigui en els marges, més o menys, de la justícia gratuïta. D'on traurem els diners? No ho sabem encara, però els traurem amb la interacció de les dues entitats, i esperem que amb el suport d'alguna conselleria de la Generalitat. Hem de veure de quants diners estem parlant, però evidentment el servei ha de ser gratuït per a la gent sense recursos. Els advocats cobraran el cost del servei.

-Quins són els objectius?

-N'hi ha dos que parteixen d'un problema. L'any 1978 es va crear l'Estat de dret democràtic i social, un sinònim de benestar. Hi ha una època de crisi, una altra de molts diners on l'Estat protegeix molts dels seus ciutadans, i després esclata la bombolla immobiliària. Entre que hi ha menys recursos i que hi ha hagut abusos institucionals,

no es pot donar sortida, amb els ingressos que hi ha a les arques públiques, als drets que s'havien consolidat. Als poders públics els costa molt, per exemple, carregar-se un Senat o les diputacions, i en canvi els costa poc modificar la llei de dependència o carregar-se-la. L'objectiu fonamental és poder frenar aquesta caiguda de drets socials, frenar la desaparició de l'Estat del benestar, reduir aquesta velocitat en què s'estan perdent drets que, repetixo, estaven consolidats.

-Abusos institucionals?

-Sí. Tots sabem el mal ús que s'ha fet de moltes institucions.

-Parlem de corrupció?

-Estem parlant de corrupció i de moltes altres coses. Ara es pretén fer una modificació de les administracions públiques quan l'actual president del Govern, que havia estat ministre d'aquesta matèria, no la va fer en el moment que teníem la possibilitat i la legitimitat per fer-la. Per tant, és evident que durant tot aquest temps hi ha hagut un error a no fer-la. ¿Això què im-

plica? Abusos. Una altra qüestió. Quan amb les vaques grasses es gastava més del compte, i ara toca austeritat. ¿Què fa? ¿Quina és la conseqüència immediata? No es pot pagar la dependència. ¿Per què no destina una part dels 40.000 milions del rescat bancari per a la gent que perd la vivenda? No, ho destina tot, íntegrament, per sanejar la banca. Això també és abus i no és corrupció. Quan dic abus, per tant, parlo d'una mala gestió.

-I llavors, ¿parlem de política?

-I tant. Des del primer moment. Estem parlant que el dret té mecanisme per sortir de la crisi amb la recuperació de la confiança en les normes i en les institucions. Estic parlant que no és tot economia, no és tot una visió econòmica, sinó una visió jurídica i normativa dels temes. Les institucions i les normes han perdut la seva credibilitat. És llavors quan la societat civil s'enfada, s'enfada el 15-M, s'enfada la Plataforma d'Affecteds per la Hipoteca, i després hi ha altres institucions que denuncien, com la nostra.

-¿Quin dret és el més castigat?

-El dret a la vivenda, com a conseqüència d'una mala gestió pública. Aquest tema té tres culpables. Els bancs ajudaven a obtenir préstecs per sobre de les possibilitats de la gent, però el ciutadà ho demanava i acceptava; la banca, que s'ha fet d'or durant aquest temps; i sobretot qui ho ha permès, el que té la responsabilitat de vigilar-ho, és a dir les administracions públiques. Quan parlo d'abus, no parlo d'un cas *Barcenas*, que també ho és. Parlo d'això, de no ser capaç de veure que els problemes no són culpa només d'un i que les solucions no han de ser només per a un, sinó que tots hi estem implicats.

-¿Quina culpa en té la crisi?

-La crisi econòmica és el detonant, però no la causa. La causa és la mala gestió. Aquest viure durant tant de temps en un límit, un límit basat en el sol, les plagues, el turisme i en una cosa tan efímera com la construcció, fa que visquis en una bombolla, en un somni il·lusori. Quan arriba la crisi, es trenca aquesta il·lusió.

-¿Una mala política?

-Denigrant política. Per exemple, en lloc d'invertir en desenvolupament, en R+D, doncs el Govern de José María Aznar el 1998 liberalitza el sol. Això és el que ha passat: turisme, toxos i fracàs. I és clar, ¿qui ho està patint ara? Les persones més vulnerables. Els polítics potser s'han rebaixat el sou, però això no els afecta al viure. En canvi, la persona que tenia un bon sou i ara té dificultats per cobrar 500 euros, aquesta està passant gana.

-¿Hi ha més pobresa?

-Molta més pobresa. Hi ha molta, molta pobresa econòmica.

-¿S'han perdut drets individuals?

-El dret a la igualtat, per exemple, és un dret individual? Sí, sí que ho és. La gent ara no és igual. Ara vaig al terreny jurídic. Les noves mesures legislatives fan que la gent ca-

«Als poders públics els costa carregar-se el Senat, però no la llei de la dependència»

«¿Per què no es destina una part del rescat a la banca per a la gent que perd la vivenda?»

da vegada sigui més diferent. Amb les taxes, el ric no té problemes; el pobre, a la justícia gratuïta. I si es passa 10 euros, doncs potser ja ha de pagar la taxa per posar una demanda. Això et fa desigual en funció dels teus ingressos. El dret a un jutge es veu alterat. Amb la nova planta judicial passa el mateix. Un ciutadà que visqui a Barcelona podrà anar a la Ciutat de la Justícia, però el que visqui a Berga haurà de fer 90 quilòmetres.

-¿Estat d'involució?

-Total. Sense anar més lluny, el que està passant a Ceuta. ¿Creu que al segle XXI es pot permetre això, quan la paraula globalització apareix en tots els programes polítics, quan els drets dels immigrants són defensa i bandera segons els discurs? Veure les imatges de gent nudent contraccorrent, aquelles persones que anaven rebent l'impacte de pilotes de goma, i que ningú fes res. Això és patètic. Per tant, la involució que s'està produint a Espanya és brutal i transversal: Justícia, reforma laboral. ¿Quins resultats ha tingut? Zero, a més de lesionar els drets dels treballadors, sempre la part més vulnerable.

-¿I els drets humans?

-La suma de tot això que li explico és una vulneració dels drets humans evidentíssima. Jo he de tenir l'opció, per exemple, d'anar al jutjat i que em tractin igual si sóc ric o pobre, i tant se val que sigui negre, blanc, ros o moreno. La tutela judicial efectiva està reconeguda a la Constitució. Tenim un model gairebé diria dels més perfectes d'Europa, i això ara pateix una involució. Al darrer hi ha una promesa feta pel ministre Alberto Ruiz-Gallardón, que va dir: «Jo faré que la partida de Justícia es reduïxi en més d'un 50%». Això seria molt bonic si al darrer no hi hagués un dret fonamental, però com que al darrer hi ha un dret fonamental...

-¿L'Estat del benestar ha desaparegut o està en perill?

-Està en perill. S'ha de refundar, s'ha de reinventar. En el sentit que probablement s'han de reajustar les prestacions que ha de donar a les possibilitats que hi ha ara, que si que comença a haver-hi un rigor en l'apartat de la despesa. I fins i tot reinventar les institucions pot tenir sentit. Per exemple, en justícia pot ser tan just que un senyor que cobra 600 euros al mes tingui dret al 100% de la justícia gratuïta, com que a un que en cobra 2.000 i té quatre fills se li pugui pagar el 50% o el 20% o el 30%. I parlo del copagament.

-¿Què s'ha de prioritzar?

-Sobretot la gana, el sostre. Hi ha gent que s'està morint per passar fred. I la dependència. ¿S'imagina que una persona que triga mitja hora a arribar a la porta de casa seva no pugui tenir dret a una prestació perquè algú els ajudi? Aquí es parla com si això fos un abus. ¿Què més voldria aquesta persona que no haver de demanar aquesta prestació? I són ciutadans. L'Estat del benestar està patint. =